

Meilė – tai kažkas nepaprasto (XI): Ištikimybės vaisius

Mūsų gyvenimas taip pat gali būti gausus Jėzaus gyvenimo užaugintų vaisių: jei liudysime Jį kitiems savo darbais bei leisime Jam mylėti mūsų širdimis.

2020-10-12

Psalmių knyga prasideda šlovinimo himnu vaisingam gyvenimui žmogaus, kuris siekia būti ištikimas Dievui ir jo įstatymui, kuris atsispiria

nedievobaimingų spaudimui: *Jis lyg medis, pasodintas prie tekančio vandens, duodantis vaisių laikui atėjus, o jo lapai nevysta. Kad ir ką jis darytų, jam sekasi* (plg. Ps 1,1-3). Tai yra mokymas dažnai randamas Šventajame Rašte: *patikimą žmogų lydi gausi palaima* (Pat 28,20); *sėjantys teisumą gauna tikrą atlyginimą* (Pat 11,18). Visi Dievo darbai yra vaisingi, kaip ir gyvenimaitų, kurie atsiliepia į Jo kvietimą. Viešpats apaštalams per paskutinę vakarienę pasakė: *Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų* (Jn 15,16). Jis prašo, kad liktume susivieniję su Juo, kaip šakelės su vynmedžiu. Nes *kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių* (Jn 15,5).

Per amžius šventieji patyrė gausų Dievo dosnumą. Šventoji Teresė rašė: „Jo didenybė nėra pratęs siūlyti mums per mažą atlyginimą už savo

buveinę, jei su Juo gerai elgiamės“
[1]. Jis pažadėjo savo ištikimiesiems,
kad savo Karalystėje juos pasitiks
šiltu pagyrimu: *Gerais, šaunusis ir
ištikimasis tarne! Kadangi buvai
ištikimas mažuose dalykuose, aš tau
pavesiu didelius. Eikš į savo
šeimininko džiaugsmą (Mt 25,21)*. Bet
Dievas nelaukia iki Dangaus, kad
apdovanotų savo vaikus: jau šiame
gyvenime Jis leidžia jiems dalyvauti
savo dieviškame džiaugsme per
daugybę palaiminimų. Jis jų
gyvenimą pripildo šventumo ir
dorybės vaisiais ir geriausiai
išnaudoja kiekvieno žmogaus
talentus. Jis padeda mums
nenusiminti dėl savo silpnumo ir vis
stipriau pasitikėti Jo stiprybe. Be to,
per savo ištikimus vaikus Dievas taip
pat laimina ir jų artimuosius. *Tuo bus
pašlovintas mano Tėvas, kad jūs
duosite gausių vaisių (Jn 15,8)*.

Čia apmąstysime kai kuriuos mūsų
ištikimybės vaisius, sunokstančius

tiek mūsu, tiek kitų gyvenime.
Tikėkimės, kad šie vaisiai ir dar daug
kitų, kuriuos regi tik Dievas,
paskatins mus niekada nenustoti
dėkoti Dievui už Jo rūpestį ir artumą.
Taip išmoksime kiekvieną dieną vis
labiau vertinti Jo Meilę.

Dangus mumyse

Keletą dienų prieš iškeldamas į
Dangų, šv. Josemaría grupei savo
vaikų pasakė: „Dievas norėjo
mumyse palikti saugoti labai
vertingą lobį... Dievas, mūsų
Viešpats, su visu savo didingumu
gyvena mumyse. Mūsų širdyse
nuolat įsikūręs Dangus“ [2]. Viešpats
pažadėjo apaštalams: *Jei kas mane
myli, laikysis mano žodžio, ir mano
Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir
apsigyvensime (Jn 14, 23)*. Tai
pagrindinė dovana, kurią Dievas
mums siūlo – Jo draugystė ir
buvimas mumyse.

Kiekvieną dieną savo maldoje iš naujo galime kontempliuoti Dievo buvimą mumyse ir laikyti jį savo atmintyje. Pripildyti nuostabos ir dėkingumo siekiame atsakyti į begalinę Dievo meilę mums. Nes Viešpats „nenusileidžia iš Dangaus kasdien, kad liktų auksinėje komuninėje, bet kad rastų kitą Dangų, kuris Jam toks malonus – mūsų sielos Dangų, sukurtą pagal Jo paveikslą ir garbinamos Trejybės apgyvendintą šventovę“ [3]. Pati dieviška dovana mus turėtų paskatinti jaustis be galo apdovanotais ir džiaugsmingais.

Kai ateina fizinis ir moralinis nuovargis, kai mus spaudžia nesėkmės ir sunkumai, turime vėl sau priminti, kad „jei Dievas gyvena mūsų sielose, tai visa kita, kad ir kaip svarbu tai atrodytų, tėra atsitiktinumas, laikina; o su Dievu liekame tvirti“ [4]. Tikrumas, kad Dievas yra su manimi, manyje ir kad

aš esu Jame (plg. *Jn* 6,56), yra vidinių tvirtumo ir vilties šaltinis, kuris neturi jokio žmogiško paaiškinimo. Šis įsitikinimas mus skatina kaskart būti vis paprastesnius – kaip vaikai – ir duoda mums platų, vilties kupiną požiūrį, ramią ir džiaugsmingą širdį. Džiaugsmas ir ramybė kyla iš sielos gelmių kaip natūralus savęs davimo ir ištikimybės vaisius. Šie ramybė ir džiaugsmas yra tokie efektyvūs evangelizacijoje, kad šv. Josemaría prašė Dievo šios dovanos kiekvieną dieną Mišiose sau ir visiems jo sūnums ir dukterims [5].

Turime Dangų savyje, kad jį neštume visur: į savo namus, darbo vietą, poilsio akimirkas, laiką, leidžiamą su draugais... „Mūsų laikais, kai ramybės trūkumas taip stipriai jaučiamas visuomeniniame gyvenime, darbo vietoje, šeimos gyvenime, yra dar labiau būtinas, kad mes, krikščionys, taptume, kaip sakė šv. Josemaría „džiaugsmo ir

ramybės sėjėjai” [6]. Iš patirties žinome, kad ši ramybė ir džiaugsmas mums nepriklauso. Todėl stengiamės suvokti Dievo buvimą savo sielose, kad Jis mus pripildytų dovanomis, o mes dalintume jas esantiems šalia. Šis nuolankus sėjimas visada veiksmingas ir gali paveikti ne tik mūsų artimiausią aplinką, bet siekti daug toliau: „Pasaulio taika tikriausiai daugiau priklauso nuo mūsų kasdienių ir atkaklių bei ištvermingų pastangų šypsotis, atleisti ir ne per daug rimtai į save žiūrėti, nei dėl didžiųjų derybų, vykstančių tarp šalių, kad ir kokios svarbios šios bebūtų“ [7].

Tvirta ir gailestinga širdis

Kai leidžiame Dievo buvimui įsišaknyti ir vesti vaisių mumyse (kas tam tikra prasme ir yra ištikimybė), palaipsniui įgyjame „vidinį tvirtumą“, kuris leidžia mums būti kantriems ir švelniems, kai

susiduriame su nusivylimais, netikėtais įvykiais, situacijomis, kurios mus erzina ir savo pačių bei kitų ribotumu. Šv. Jonas Vianėjus sakė, kad „mūsų trūkumai yra kaip smėlio smiltelės šalia didelio Dievo malonių kalno“ [8]. Šis įsitikinimas leidžia mums reaguoti taip, kaip Dievas reaguoja į mūsų klaidas – su švelnumu ir gailestingumu – ir nenusiminti, kai atsiranda kliūčių mūsų asmeniniams planams ir pomėgiams. Atrandame, kaip sakydavo šv. Josemaría, kad visi įvykiai mūsų dienoje kažkuriuo būdu yra „Dievo valios priemonės ir turi būti priimti su pagarba ir meile, su džiaugsmu ir ramybe“ [9]. Šiuo būdu bus vis lengviau melstis, atleisti ir pateisinti kitus, kaip darė Viešpats. Tuomet greitai atgausime ramybę, jei būtume ją praradę.

Kartais pastangos puoselėti švelnumą ir gailestingumą savo širdyse mums gali atrodyti kaip

bailumas, kai susiduriame su elgesiu, kuris, atrodytų, šaukiasi pasmerkimo, ar su blogiu tų, kurie bando padaryti žalos. Tada turėtume prisiminti, kaip Jėzus priekaištavo apaštalams, kai jie pasiūlė šauktis bausmės iš Dangaus samariečiams, kurie atsisakė Jį priimti (plg. *Lk 9,55*). „Krikščionio programa – tai gailestingąjo samariečio bei Jėzaus programa – yra „reginti širdis“. Ta širdis mato, kur reikia meilės, ir atitinkamai veikia“ [10]. Mūsų kantrus gailestingumas, kuris nenusivilia ir nesiskundžia susidūręs su nesėkmėmis, tampa balzamu, kuriuo Dievas gydo sužeistą širdį, aptvarsto jos žaizdas (plg, *Ps 147,3*) ir padaro, kad atsivertimo kelias jiems būtų paprastesnis ir patrauklesnis.

Veiksmingumas toks, kokio net negalim įsivaizduoti

Įvaizdis, asmeninis profilis šiandien yra būtinas, kad būtum „paveikus“

socialinėse medijose ar darbo pasaulyje. Vis dėlto, jeigu prarandame tikrovės, kad gyvename Dieve, suvokimą, jei pamištame, jog Jis „nuolat esti greta mūsų“ [11], šis rūpestis gali tapti įkyria mintimi, troškimu būti priimtam, pripažintam, „sekamam“ ar net garbiamam. Tada galime patirti nuolatinį poreikį patvirtinti reikšmę ir svarbą visko, ką darome ar sakome.

Šis troškimas būti priimtam kitų ir gauti apčiuopiamą patvirtinimą dėl savo pačių vertės nors iškreiptai, tačiau atspindi tiesą. Kiekvienas iš mūsų yra didžiulės vertės – tokios didelės, kad Dievas norėjo atiduoti savo gyvybę už kiekvieną iš mūsų. Bet lengvai galime tapti tais, kurie reikalauja meilės ir pripažinimo. Viešpats Kalno pamoksle pasakė: *venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, kad būtume jų matomi; antraip negausite užmokesčio iš savo*

Tėvo Danguje (Mt 6,1). Ir dar radikaliau: tenežino tavo kairė, ką daro dešinė (Mt 6,3).

Rizika, kad imsime dirbtinai reikalauti meilės sumažės, jei puoselėsime įsitikinimą, jog Dievas net mažiausius įvykius mūsų gyvenime kontempliuoja su meile: „Jeigu tu nori turėti žiūrovų savo darbams, štai juos turi: angelai ir archangelai ir net Visatos Dievas“ [12]. Jaučiamės vertingi kai žinome, jog visada esame lydimi, ir mums nereikia išorinių įrodymų, kad patikėtume savo maldos ir gyvenimo veiksmingumu. Dievo mylintis žvilgsnis ir šie Jėzaus žodžiai, kuriuos asmeniškai priimam savo širdyje, mums yra pakankami: *o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins (Mt 6,3).*

Šia prasme daug išmokstame iš paslėptų Jėzaus metų, praleistų Nazarete. Ten Jis praleido didžiąją

gyvenimo žemėje dalį. Žvelgiant mylimoms Dangaus Tėvo, Mergelės ir šventojo Juozapo akims, Dievo Sūnus jau šioje tyloje efektyviai vykdomą žmonijos atpirkimą. Nedaug žmonių Jį pažinojo, bet ten, kuklioje amatiniko dirbtuvėje, Dievas amžiams pakeitė visų vyrų ir moterų istoriją. Gyvenimas tampa vaisingas, jei leidžiame mumyse Dievui gyventi ir mylėti savo pačių širdimis.

Paslėptas kiekvieniame Tabernakulyje ir mūsų širdžių gelmėse Dievas ir toliau keičia pasaulį. Todėl mūsų gyvenimas susivienijus su Dievu ir bičiuliais sukuria šventųjų bendravimą, kurį sunku išmatuoti ar įsivaizduoti. „Tu nežinai nei ar eini į priekį, nei kiek toli. Bet kuo tau naudingas šis mąstymas? Svarbu, kad ištvirtum, kad tavo širdis būtų užsidegusi, kad matytum daugiau šviesos ir platesnius horizontus; kad sunkiai dirbtum dėl mūsų intencijų, kad jas

laikytum savo paties – nors nežinai, kokios jos yra – ir kad už jas visas melstumeis“ [13].

Dievas visuomet toks pat

Šv. Paulius pabrąsino krikščionis būti ištikimais, nebijoti eiti prieš srovę ir dirbti nukreipus žvilgnį į Dievą: *Tad, mano mylimieji broliai, būkite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje* (1 Kor 15,58). Šv. Josemaría dažnai atkartodavo šį apaštalo paraginimą: „Jei būsi ištikimas, galėsi girtis pergale ir gyvenime nepatirsi pralaimėjimo. Jei dirbame su gryna intencija ir troškimu įgyvendinti Dievo valią, nėra tokio dalyko kaip pralaimėjimas. Patyrę sėkmę ar ne vis tiek triumfuosime, nes dirbome dėl Meilės“ [14].

Bet kuriame pasaulio kelyje gali atsitikti, kad po džiaugsmingo savęs atidavimo galime jausti pagundą

nusiminti. Galime galvoti, kad nesame pakankamai dosnūs ar kad mūsų ištikimybė davė nepakankamus vaisius, mažai apaštalinės sėkmės. Tada gera prisiminti įtikinančius Dievo žodžius: *Mano išrinktųjų triūsas nebeis veltui* (Iz 65,23). Kaip sakė šv. Josemaría: „Būti šventuoju būtinai reiškia būti veiksmingu, nors šventasis to nematytų ar nesuvoktų“ [15]. Dievas kartais leidžia savo ištikimiesiems patirti išbandymus ir sunkumus darbe, kad padarytų jų sielą gražesnę ir jų širdį švelnesnę. Kai, nepaisant mūsų troškimo suteikti malonumą Dievui, prarandame drąsą ar pavargstame, toliau dirbkime su „paslapties potyriu“ – suvokdami, kad mūsų veiksmingumas „dažnai nematomas, silpnas ir nesuskaitomas. Mes gerai žinome, kad mūsų gyvenimai bus vaisingi, tačiau nežinome kaip ar kada. Nė vienas veiksmas iš meilės Dievui nebus prarastas, nė viena dosni

pastanga nēra bereikšmē, nei vienas skausmingas išgyvenimas nēra iššvaistytas... Eikime į priekį; duokime Jam viską, leisdami, kad mūsų pastangos tinkamu metu duotų gerų vaisių“ [16].

Viešpats iš mūsų prašo dirbti atsiduodant ir pasitikint Jo stiprybe, o ne savo pačių, Jo pasaulio vizija, o ne mūsų ribotu suvokimu. „Iš tiesų atsidavęs Viešpačiui, išmoksi tenkintis tuo, kas atsitinka, ir neprarasti ramybės, jei darbai, nors dėjai visas pastangas bei naudojaisi tinkamomis priemonėmis, neišeina tokie, kokių norėtum... Juk bus taip, kaip nori Dievas“ [17]. Suvokimas, kad Dievas gali padaryti visus dalykus ir kad laiko visą gerį, kurį darome, kad ir koks mažas ir paslėptas jis bebūtų, padės mums „būti užtikrintiems ir optimistiškiems sunkiomis akimirkomis tiek pasauliniu, tiek asmeniniu mastu. Kiekvieną

akimirką Jis gali kurti gerą iš blogio, pergales iš pralaimėjimų, tiems, kurie Juo pasitiki“ [18].

Pasitikėdami Dievo stiprybe, gyvensime pasaulyje kaip Jo vaikai ir tapsime taikos bei džiaugsmo sėjėjais visiems, kurie yra šalia. Leiskime, kad Jis apšviestų mūsų mintis ir įkvėptų mūsų veiksmus. Kaip Mergelė, kuri džiaugėsi matydama didžius darbus, kuriuos Dievas įgyvendina jos gyvenime. Kartu su Marija kiekvieną dieną sakykime: *Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei (Lk 1,38).*

Pablo Edo

[1] Šv. Teresė Avilietė, *Tobulumo kelias*, 34 skyrius.

[2] Plg. S. Bernal, *Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la*

vida del fundador del Opus Dei,
Madrid, Rialp, 1980, p. 361.

[3] Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė iš
Lizjė, *Vienos sielos istorija*, 5 skyrius.

[4] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, nr.
93.

[5] Plg. J. Echevarría, *Memoria del
Beato Josemaría Escrivá*, Madrid,
Rialp 2000, p. 229.

[6] F. Ocáriz, *Pamokslas*, 2017 m.
gegužės 12 d.

[7] *Ten pat*.

[8] Cituojama pagal: G. Bagnard, “El
Cura de Ars, apóstol de la
misericordia,” *Anuario de Historia de
la Iglesia* 19 (2010) p. 246.

[9] Šv. Josemaría, *Instrukcija*, 1935-05
– 1950-09-14, nr. 48.

[10] Benediktas XVI, *Deus Caritas est*
(2005-12-25), nr. 31.

[11] Šv. Josemaría, *Kelias*, nr. 267.

[12] Šv. Jonas Auksaburnis,
Pamokslai apie šventą Matą, 19.2.

[13] Šv. Josemaría, *Kalvė*, nr. 605.

[14] Šv. Josemaría, *Vienas su Dievu*,
nr. 314.

[15] Šv. Josemaría, *Kalvė*, nr. 920.

[16] Popiežius Pranciškus, *Evangelii
gaudium* (2013-11-24), nr. 279.

[17] Šv. Josemaría, *Vaga*, nr. 860.

[18] J. Echevarría, *Ganytojiškas
laiškas*, 2015-11-04.